

Arrest

nr. 189 636 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 11,§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4,§1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B.
Voorna(a)men: O.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: 10.04.1973
Geboorteplaats: Vakfikebir
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te [...]

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

De betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van zijn echtgenote B., G. een verblijfsrecht van onbeperkte duur gekregen in het Rijk. Op 08.12.08 werd zijn visumaanvraag van 24.10.07 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn echtgenote goedgekeurd omdat zijn echtgenote op dat moment gevestigd was in België. De betrokkene werd in het bezit gesteld van een A kaart op 12.09.09 en een B kaart op 16.03.2012. Het verblijfsrecht van zijn echtgenote werd ingetrokken door beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken van 29.10.2015 omwille van fraude. Immers had zijn echtgenote haar verblijfsrecht verkregen door haar huwelijk op 08.08.03 met S. T., een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Dit huwelijk werd op 16.04.15 vernietigd bij arrest van het Hof van beroep te Gent (ref 2014/AR/0536) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes echtgenote haar verblijfsrecht door fraude verkregen heeft en dit verblijfsrecht van doorslaggevend belang was voor het toekennen van een tijdelijk, en later onbeperkt, verblijfsrecht aan de betrokkene, dient betrokkenes verblijfsrecht ingetrokken te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980:legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en van art. 10, 11 en 74/20 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de algemene beginselen van goed bestuur.

Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W." 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, .P.M.,1993,43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december

1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat hij valt onder de voorwaarden van art. 74/20 ter van de Wet van 15 december 1980. Dat dit artikel stelt:

§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.

Verzoekende partij maakt duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

De bestreden beslissing stelt dat het met fraude behept document, zijnde de huwelijksakte, gebruikt dat van doorslaggevend belang was voor de erkenning van haar verblijfsrecht. De vaststelling dat in casu de "fraude gepleegd voor het afleggen van een verklaring van huwelijk (, ..) dus aan de oorsprong [ligt] van het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in het Rijk" en dat het "verblijfsrecht [..] het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document" is dan ook onjuist.

Mijn verzoeker heeft de Turkse nationaliteit. Gelet op het conflict in zijn land van herkomst zou hij aanspraak kunnen maken op minstens subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd in het recentste rapport van de F.O.D. BUITENLANDSE ZAKEN :

Wegens de terreurdreiging is de grootste waakzaamheid geboden over heel het land en in het bijzonder in de grote steden. Elke reis dient te worden geëvalueerd op basis van de mogelijkheid op te lopen veiligheidsrisico's: de waarschijnlijkheid dat andere veiligheidsincidenten van terroristische aard plaatsvinden, blijft zeer hoog. Het is dan ook aanbevolen om de grootste waakzaamheid aan de dag te leggen, drukke privé- en openbare plaatsen, grote menigtes en volksmassa's te vermijden en uit de buurt te blijven van overheidsgebouwen.

Niet-essentiële reizen naar de Zuidoostelijke provincies en plaatsen die grenzen aan Syrië en Irak worden afgeraden. Indien u toch een reis plant naar de provincies Adana, Hatay, Gaziantep, Kilis, Sanliurfa, Mardin, Sirnak, Mus, Bingöl, Bitlis, Batman, Kars, Igdir, Agri, Van, Diyarbakir, Hakkari, Siirt en Tunceli, is het aanbevolen om de Ambassade van België te Ankara hiervan op de hoogte te brengen (ankara@diplobel.fed.be).

Wij raden u in ieder geval aan vooraf uw gegevens te registreren via de website <https://travellersonline.diplomatie.be> en dit om onze consulaire bijstand beter te organiseren.

In het kader van zijn discretionaire bevoegdheid zoals voorzien in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde geenszins rekening heeft gehouden met het feit dat hun drie kinderen : B. T. (° 29.07.2009), B., T. (° 04.10.2010) en B., A. (° 19.05.2013) in België geboren zijn. Hun volledige leefwereld ligt in België. Buiten de taal hebben de kinderen geen contact met het land van herkomst. Hun eerste taal is trouwens het Nederlands en niet het Turks; Het komt onjuist of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, niettegenstaande de voormelde elementen die hebben geleid tot een langdurig verblijf en integratie, in casu toch de beslissing neemt om een einde te stellen aan dit recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis" van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven is Mevrouw G. B. voor 80 % blind, wat maakt dat zij onmogelijk kan functioneren in Turkije. Niettegenstaande dit heeft de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, toch de beslissing neemt om een einde te stellen aan dit recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis" van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven is Mevrouw G. B. voor 80 % blind, wat maakt dat zij onmogelijk kan functioneren in Turkije. Niettegenstaande dit heeft de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, toch de beslissing neemt om een einde te stellen aan dit recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis" van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Met de voorgelegde stukken van integratie, tewerkstelling, huwelijk, gezin met drie kleine kindjes toont verzoekende partij aan dat gezien de gepleegde fraude van Mevrouw G. B., die, bewezen werd geacht door het Hof van Beroep Gent, het alsnog kennelijk onredelijk was om het verblijfsrecht te beëindigen.

Hij stelt dat zijn integratie en zijn tewerkstelling zonder een verblijfsrecht in nauwe schoenen komen te staan. Verzoeker merkt op dat de gemachtigde zowel wat betreft het beëindigen van het verblijfsrecht (artikel 42septies van de Vreemdelingenwet) als wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het komt verzoeker kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde ervoor kiest om het verblijfsrecht te beëindigen wanneer dit verblijfsrecht het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document, en, anderzijds, een bevel af te geven terwijl van de relatie met een partner, de tewerkstelling, de gevaarlijke situatie in zijn land en integratie niet wordt in ogenschouw genomen..

Tenslotte is het zeer frappant dat de bestreden beslissing reeds dateert van 29.10.2015 en pas op 15.02.2017, bijna anderhalf jaar later, werd betekend.

Dat dergelijke lange termijn om een beslissing te betekenen een bewijs van onbehoorlijk bestuur. Er is geen enkele aanvaardbare reden dat dergelijke termijn moet liggen tussen beslissing en kennisgeving.

Verzoekende partij toont aan dat hij een nadeel heeft ondervonden vanwege deze maatregel."

2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat het verzoekschrift een zeer vaag, warrig en onduidelijk betoog bevat dat nu eens lijkt gericht te zijn tegen de thans bestreden beslissing, en dan weer tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het beroep. Verder bevat het een aantal

gemeenplaatsen en stellingen die op geen enkele wijze nader worden toegelicht. Dit gezegd zijnde zal het middel worden beoordeeld in zoverre het door de Raad kon worden begrepen.

2.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De ingeroepen schending van “*de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen*” en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden op geen enkele wijze toegelicht, zodat deze middelonderdelen niet ontvankelijk zijn.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker “de algemene beginselen van goed bestuur” geschonden acht, zonder toe te lichten op welk beginsel hij precies doelt en op welke wijze dit met de voeten zou zijn getreden.

2.4. Verder voert verzoeker de schending van de formele en materiële motiveringsplicht aan “*in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel*”. Echter, het uitgangspunt van verzoeker, met name dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, is niet correct, nu de beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §2, 4° van deze wet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de beslissing als volgt:

“§2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Uit de motieven van de beslissing blijkt onmiskenbaar dat de verwerende partij ze heeft genomen omdat verzoeker op basis van het huwelijke met zijn echtgenote een verblijfsrecht had gekregen, terwijl diens verblijfsrecht, dat was bekomen op grond van een eerder huwelijk met een andere man, werd ingetrokken omwille van fraude. De gemachtigde heeft daarop geoordeeld toepassing te moeten maken van artikel 11, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

De schending van de formele en materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet op dienstige wijze worden aangevoerd. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

2.5. Ook wat betreft de verwijzing naar de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij als voorzien in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen, nu geen toepassing is gemaakt van deze bepaling en niet wordt aangetoond dat ze desalniettemin relevant was voor de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.6. Het wordt niet betwist dat in hoofde van de echtgenote van verzoeker, mevrouw B.G., op 29 oktober 2015 een beslissing werd genomen tot intrekking van haar verblijfsrecht omwille van fraude, gelet op de vernietiging van haar huwelijk bij arrest van 16 april 2015 van het Hof van Beroep te Gent, als zijnde een schijnhuwelijk en gelet op het feit dat haar verblijfsrecht precies op grond van dat vernietigde huwelijk was verkregen, zodat de fraude die werd gepleegd van doorslaggevend belang is geweest om het verblijfsrecht te verkrijgen. Uit niets blijkt dat tegen deze beslissing in hoofde van verzoekers echtgenote een beroep zou zijn ingediend, en desgevraagd ter zitting bracht de raadvrouw van verzoeker geen gegevens bij die daar anders over zouden doen denken, zodat moet worden aangenomen dat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de situatie van zijn echtgenote, moet erop worden gewezen dat zij niet de rechtsadessaat is van de thans bestreden beslissing, en dat zij er klaarblijkelijk voor heeft gekozen de beslissing die werd genomen in haren hoofde niet aan te vechten. In die omstandigheden heeft verzoeker dus niet de hoedanigheid om de situatie van zijn echtgenote aan te klagen.

2.7. Voorts stelt verzoeker dat de stelling in de bestreden beslissing dat de (door zijn echtgenote) gepleegde fraude aan de oorsprong lag van het verkrijgen van zijn verblijfsrecht in het Rijk, onjuist is, zonder dat op enige wijze toe te lichten. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk op basis van zijn echtgenote een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gekregen, en verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat daar anders over moet worden gedacht.

2.8. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn eigen situatie, en in het bijzonder zijn integratie en tewerkstelling en erop wijst dat het alsnog kennelijk onredelijk was om het verblijfsrecht te beëindigen, moet erop worden gewezen dat artikel 11, §2, vijfde lid weliswaar voorziet dat *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*, bij een beslissing die een einde stelt aan het verblijf op grond van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, maar dat dit niet is voorzien voor een beslissing die, zoals de eerste bestreden beslissing, is genomen op basis van het eerste lid, 4° (zie ook RvS 23 mei 2017, nr. 238.292). Verzoeker toont verder niet aan dat op grond van een andere bepaling de verwerende partij, voor het nemen van de eerste bestreden beslissing, zou moeten overgaan tot een onderzoek van zijn integratie en tewerkstelling.

2.9. Wat betreft de verwijzing naar de situatie van de kinderen, moet erop worden gewezen dat de gemachtigde deze heeft betrokken bij de totstandkoming van de beslissing die in hoofde van verzoekers echtgenote werd genomen op grond van het feit dat zij in beginsel de administratieve situatie van de moeder volgen. Het is dan ook die beslissing die tot gevolg heeft dat de kinderen het grondgebied zullen moeten verlaten, niet de beslissing die thans wordt aangevochten: die heeft uitsluitend betrekking op verzoeker zelf. Het weze herhaald dat de beslissing die betrekking heeft op verzoeksters echtgenote en hun kinderen niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep, en meer nog, helemaal niet werd aangevochten. Wat verzoeker aldus poogt te bewerkstellingen is dat hij middelen gegrond wil zien verklaren die geen betrekking hebben op de beslissing die thans voorligt, hetgeen niet geoorloofd is. Voorts moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze inbreekt in het huwelijk van verzoeker, nu zowel hijzelf als zijn echtgenote (en de kinderen) ingevolge de beslissingen tot intrekking met bevel om het grondgebied te verlaten, het Rijk zullen moeten verlaten. Er valt dus niet in te zien welk belang verzoeker erbij heeft te verwijzen naar zijn huwelijkssituatie.

2.10. Uit een verwijzing naar het reisadvies van de FOD Binnenlandse Zaken, en de stelling dat verzoeker, gelet op het conflict in zijn land van herkomst aanspraak zou kunnen maken op minstens subsidiaire bescherming, valt niet af te leiden welke schending hij meent te beogen: verzoeker heeft geen vraag om internationale bescherming ingediend, krachtens dewelke hij desgevallend de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen verkrijgen, en verder betreft hij deze verwijzing op generlei wijze op de eerste bestreden beslissing.

2.11. Verzoeker voert, ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan dat het kennelijk onredelijk voorkomt om een bevel af te geven terwijl de relatie met een partner, de tewerkstelling, de gevaarlijke situatie in zijn land en zijn integratie niet in ogenschouw wordt genomen, maar verbindt dit argument op geen enkele manier aan de schending van de door hem opgeworpen rechtsregels. Het komt niet aan de Raad toe om de plaats van de verzoeker in te nemen en in diens plaats op zoek te gaan naar mogelijke schendingen uit hoofde van de wet. Mede gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, volstaat de loutere stelling dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door een bevel om het grondgebied af te leveren op grond van artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet, geenszins om een dergelijk handelen ook daadwerkelijk aannemelijk te maken.

2.12. Ten slotte betoogt verzoeker dat de termijn tussen het nemen van de bestreden beslissing en de betekening ervan onaanvaardbaar lang is, en dat hij hierdoor nadeel heeft ondervonden, maar ook deze bewering wordt op geen enkele wijze toegelicht, laat staan hard gemaakt. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij deze grief.

2.13. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS